

Färösaaret 31.10. – 4.11.2022

(Nordplus-hankematkalla mukana Satu Kurvinen, Sari Rajakangas, Terhi Sainio ja Jussi Tomberg)

Saavuimme suomalaisittain eksoottiselle Färösaarille Nordplus-hankkeen mahdollistamana. Matka perille kesti kaikkineen 18 tuntia ja kulkuvälineinä käytimme taksia, kolmea eri lentokonetta, laivaa ja henkilöautoa. Färösaaret on vulkaanista maaperää, mutta täällä ei ole toimivia tulivuoria. Kelit vaihtelevat kymmenessä minuutissa ja lähinnä sataa. Koska tulimme tänne ulkona oppimisen merkeissä, olivat isäntämme suunnitelleet meille päivän ohjelmaksi vaihtoehdot A, B, C ja D, joista toteutimme aina kelin mukaisen ohjelman.

Ohjelmassa ollut hylätty kaupunki Víkarbyrgi osoittautui viihtyisäksi. Majoittauduimme islantilaisten ja färösaarelaisien kollegoidemme kanssa iltapimeällä

suureen mökkiin. Todellisuus valkeni seuraavana aamuna, kun huomasimme olevamme komeasti läntisen Atlantin rannalla. Kun lähdimme kävelemään vuorille, paikalliset opettajat kertoivat meille tarinoita ja historiaa alueesta. Täälläkin uskotaan opetuksessa tarinallisuuden voimaan. Kävelyretkillämme lampaat tepastelivat kanssamme ja olivat rakentaneet itselleen vuorille porrastasanteita.

Lammas ja meren antimet, kuten valas, ovat färösaarelaisille ravinnon perusraaka-aineita. Valaanpyynti on yhteisöllinen tapahtuma, jossa saalis jaetaan kaikkien saarelaisien kesken. Jos olet vanha tai liikuntarajoitteinen, sinulle tuodaan kotiin osuutesi. Perheisiin lihan määrä tulee henkilömäärän mukaan. Valaan lihaa ei saada myydä ja valaasta käytetään kaikki osat. Paikalliset olosuhteet ovat muokannut sen, miten ruoka säilötään: paljon käytetään suolausta ja fermentointia.

Maut voivat olla hyvinkin elämyksellisiä. Lähes jokaisella perheellä on lampaita. Lampaat näkyivät ja kuuluivat kaikkialla ja liukumiiinoja piti väistellä.

Kouluvierailulla huomasimme, että oppilaiden ja opettajien välit olivat mutkattomia ja välittömiä. Koulurakennus oli vanha, luokkatilat vanhoja ja käytävät vielä kapeampia kuin Laanilassa, mutta opetusta toteutettiin joustavasti luokkatilojen ulkopuolella. Färsearilla opetuksessa toteutetaan nopeasti uusia ideoita eikä byrokratia vie aikaa. Koulussa on oma fablab-tila, jota käytetään opetuksessa ja pedagogian taustana.

Fäärin kieli on islannin kielen lähisukukieli. Islantilaiset ja färsearelaiset ymmärtävät jonkin verran toistensa puhetta. Meillä suomalaisillakin on joitakin yhteisiä sanoja färsearelaisten kanssa, mutta huomasimme, että nämä ovat koulun kotisivulla julkaisukelvottomia. Färsearelaiset uskalsivat puhua rohkeasti englantia ja olivat siinä taitavia. Ihan pienetkin lapset puhuivat sujuvasti englantia. Kaikki färsearelaiset opiskelevat tanskaa koulussa ja suhde kieleen on ehkä samankaltainen kuin meillä ruotsin kielen opiskeluun.

Färsearelaisessa pienessä yhteisössä elämisessä on sekä hyvät että huonot puolensa. Hyvinä puolina mainittakoon turvallisuus. Vágurissa paikalliset jättivät autojen ja kotiensa ovet aina auki, koska rikollisuutta ei juurikaan ole. Huonoina puolina pikkukylässä lienee se, että kaikki tuntevat toisensa ja toistensa asiat.

Paljon on nähty ja koettu ulkona oppimisen ja kielitaidon verestämisen lomassa ja samalla on ollut ilo tavata Nordplus-ystävienne Islannista ja Färsearilta.